

Arrest

nr. 216 288 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VOORTER
Kempische Steenweg 303/40
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VOORTER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 juli 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015. Op 11 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 9 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn in het district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar, Afghanistan. U verklaart te zijn verhuisd naar de Maajbur Abad wijk in Jalalabad toen u drie of vier jaar was en hier te hebben gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde samen met uw moeder, twee broers en vier zussen. U studeerde tot de vijfde graad, spreekt Pashtou en Dari en was op het moment van uw vertrek uit het land student. U bent verloofd en heeft geen kinderen.

Sinds uw verhuis naar Jalalabad werkte uw vader –tot zijn dood meer dan tien jaar later– als rechercheur voor de inlichtingendienst. Hij deed hier onderzoeken. Een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek, toen uw vader met zijn moto onderweg was naar zijn werk, werd hij door de taliban doodgeschoten. Zijn collega's brachten het dode lichaam van uw vader naar huis, waarop een begrafenis volgde. Vier maanden na de dood van uw vader ontving u een dreigbrief van de taliban, waarin te lezen stond dat de taliban uw vader vermoordde en dat u ook gedood zou worden indien u contacten zou hebben met de overheid. Op een vrijdag was de imam niet aanwezig in de moskee. U hoorde van mensen dat hij was opgepakt in verband met de dood van uw vader. Een tweede dreigbrief van de taliban volgde één tot zes maanden na de eerste. Er werd geëist dat u de autoriteiten zou overtuigen van de onschuld van de imam. Indien u dit niet zou doen, zou de taliban u doden.

Uit angst voor uw leven besloot u het land te ontvluchten. Uw oom en moeder financierden de reis en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland reisde u gedurende drie maanden naar België, waar u aankwam op 4 december 2015 en op 11 december 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw relaas legt u uw tazkara, twee dreigbrieven en de envelop neer waarin voorgaande documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader als rechercheur bij de inlichtingendienst, dient besloten te worden dat u er niet in slaagde dit aannemelijk te maken.

Vooreerst legt u geen enkel stuk neer dat de beweerde werkzaamheden van uw vader zou kunnen staven.

Verder zijn ook uw verklaringen over het voorgehouden werk van uw vader zeer vaag en algemeen. Zo beschikt u over weinig concrete informatie over deze werkzaamheden, ondanks het feit dat uw vader

hier meer dan tien jaar zou hebben gewerkt (CGVS, p.9). Zo kan u wel aangeven dat uw vader voor de inlichtingendienst werkte, maar niet voor welk departement dit precies was of van welke dienst zijn 'inlichtingendienst' een onderdeel was (CGVS, p.9, 11). Gevraagd of hij dan voor de politie of het leger werkte, weet u slechts aan te brengen dat hij "voor de overheid" werkte (CGVS p.10). Evenmin kan u aangeven in welke buurt of wijk in Jalalabad zijn kantoor zich bevond noch weet u of hij hier vanaf het begin van zijn carrière werkte of dat hij ooit veranderde van locatie (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt of uw vader een uniform droeg op zijn werkplaats, moet u het antwoord al evenzeer schuldig blijven (CGVS, p.10). U kan ook niet aangeven welke rang uw vader zou hebben gehad (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt om zijn functie zo specifiek mogelijk te omschrijven, verklaart u dat u geen informatie over zijn werk heeft (CGVS, p.10). Ook kan u geen enkele anekdote vertellen over uw vader zijn werk (CGVS, p.11). Dat u zo goed als niets weet aan te brengen over het werk van uw vader en slechts in bijzonder algemene termen over deze voorgehouden werkzaamheden kan vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in zeer sterke mate.

De verklaringen die u geeft voor het feit dat u maar over weinig informatie beschikt over de concrete werkzaamheden van uw vader, weten bovendien niet te overtuigen. Zo verklaart u dat uw vader nooit over zijn werk zou hebben gesproken (CGVS, p.10). Hij zou de mening toegedaan zijn geweest dat u te jong was om hierover met hem te spreken (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt of hij er met iemand anders over sprak, geeft u aan dat u dit niet weet, maar dat het mogelijk was dat hij met uw moeder over zijn werk sprak (CGVS, p.12). Verder geeft u aan dat u na de dood van uw vader met verschillende vragen bleef zitten (CGVS, p.22). U was te jong om een antwoord te krijgen op deze vragen en kon zich ook op niemand anders beroepen (CGVS, p.22). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen beroep deed op uw maternale oom, verklaart u dat deze zijn eigen leven had en u bijgevolg niet kon helpen (CGVS, p.22). Er mag echter van u verwacht worden dat u over essentiële elementen van uw asielaanvraag meer gedetailleerde informatie kan geven. Dat u enerzijds aangeeft hierover wel vragen te hebben gehad, maar dat u niet kan aangeven met wie uw vader over zijn werk sprak en ook aangeeft geen enkele moeite te hebben gedaan om antwoorden te krijgen op uw vragen, is maar weinig aannemelijk. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u zou vluchten uit uw thuissituatie, zonder over meer informatie te beschikken. Dat uw oom bovendien wel de tijd vindt om uw reis te regelen en te financieren, maar niet om meer informatie over uw vader zijn dood en zijn werkzaamheden te bemachtigen, is maar weinig aannemelijk.

Een andere verklaring die u geeft voor uw gebrek aan informatie is het geheime karakter van uw vader zijn werkzaamheden (CGVS, p.11,21). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig. Dat uw vader gedurende meer dan tien jaar een geheime functie zou uitoefenen voor de Afghaanse overheid, maar dat zijn dode lichaam met groot machtsvertoon naar uw huis wordt teruggebracht, zoals u het beschrijft, is immers niet geloofwaardig. Meer bepaald verklaart u dat er 'veel' auto's van de overheid naar uw huis kwamen, zelfs zoveel dat de taliban ervan op de hoogte kwam (CGVS, p.21). Deze auto's zouden gevuld zijn geweest met heel wat mensen van het leger en de politie (CGVS, p.21), zowel in uniform als zonder uniform. Dat uw vader meer dan tien jaar in het grootste geheim voor de overheid zou werken, maar dat zijn collega's besluiten zijn lichaam aan de familie terug te bezorgen zonder enige subtiliteit aan de dag te leggen, maar in tegenstelling hiermee met vele auto's en in uniform naar uw huis komen, is niet geloofwaardig. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat het hun verantwoordelijkheid was als collega (CGVS, p.21), wat slechts matig overtuigt en vooral vragen oproept naar hun professionele verantwoordelijkheid als overheidsinstanties die instaan voor de veiligheid van de burgers en, in dit geval, voor de veiligheid van een familie die, zoals u zelf aanhaalt, net zonder de bescherming van een vaderfiguur is gevallen (CGVS, p. 22). Wanneer u gevraagd wordt of het niet gevaarlijk was dat de collega's van uw vader in alle openbaarheid het lichaam van uw vader kwamen afleveren, bevestigt u dit vermoeden en beweert u bovendien dat de taliban vermoedelijk op die manier op de hoogte kwam van uw banden met de overheid (CGVS, p.21). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom de geheimhouding rond uw vader zijn werk na zijn dood op zulke opmerkelijke manier wordt doorbroken, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.21). Dat bovendien blijkt uit uw verklaringen dat in uw regio de taliban aanwezig is, maar dat de collega's van uw vader zijn lichaam zouden afleveren op zulke impulsieve manier zoals u deze beschrijft, is niet geloofwaardig.

Ook uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader om het leven werd gebracht, roepen kritische vragen op. Zo weet u bijvoorbeeld wel te zeggen dat hij onderweg naar zijn werk werd doodgeschoten door de taliban met twee kogels, ter hoogte van Rokhan Mena (CGVS, p.12, 20). Wanneer u echter gevraagd wordt naar verdere details, moet u telkens het antwoord schuldig blijven. Zo weet u niet waar uw vader precies geraakt werd door de kogels (CGVS, p.20). Ook wanneer u gevraagd wordt wat er precies gebeurde, verklaart u dat u die vraag niet kan beantwoorden omdat u er niet bij

was (CGVS, p.13). Ook wanneer u gevraagd wordt wat u nog meer weet over de dood van uw vader, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.20). Dat u ook over dit aspect van uw asielrelaas dermate vage verklaringen moet afleggen, roept wederom vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Ook uw persoonlijke problemen met de taliban, die zouden voortkomen uit de werkzaamheden van uw vader, zijn niet geloofwaardig.

Zo slaagt u er niet in om aan te geven wanneer welke daad van vervolging precies werd gesteld. Wanneer u gevraagd wordt om zo precies mogelijk aan te geven hoe lang voor uw vertrek uw vader vermoord werd, verklaart u dat dit plaats vond een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek (CGVS, p.7). Er mag echter verwacht worden dat u dit specifieker kan aangeven. Daarnaast zou u twee dreigbrieven gekregen hebben. De eerste dreigbrief ontving u vier maanden na de dood van uw vader (CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er tussen beide dreigbrieven zat, slaagt u er niet in om dit aan te geven. Na enkele vragen van het Commissariaat-generaal blijkt dat u de tweede brief tussen de één en de zes maanden na de eerste situeert (CGVS, p.7, 8). Ook hier mag worden verwacht dat u dit nauwkeuriger zou kunnen aangeven. Daarnaast verklaart u dat u twee weken tot een maand na de tweede dreigbrief het land verliet (CGVS, p.8), hetgeen dan weer zou betekenen dat uw vader dus vermoord zou zijn vijf tot elf maanden voor uw vertrek.

Uw gebrekkig tijdsbesef komt volgens uw verklaringen voort uit uw medische conditie (waarvan u geen enkel bewijs voorlegt), de zware reis en het gemis van uw familie (CGVS, p.23). Dat u er echter wel in slaagt om andere aspecten van uw relaas perfect in de tijd te situeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze argumentatie. Zo slaagt u er in om enerzijds het contact dat u had met uw familieleden na aankomst in België en de bezoeken van uw oom aan uw familie na de dood van uw vader gedetailleerd te situeren, terwijl u anderzijds de daden van vervolging nog niet bij benadering zou kunnen situeren.

Ook over de arrestatie van de imam legt u bijzonder vage verklaringen af. Zo verklaart u dat “de mensen in de straat” u informeerden over de arrestatie van de imam (CGVS, p.13). Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van zijn arrestatie, verklaart u opnieuw dat “de mensen” zeiden dat de imam was gearresteerd door zijn vermoedelijke betrokkenheid bij de dood van uw vader (CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie u dit precies zei, komt u niet verder dan: “Ik hoorde het in de straat” (CGVS, p.13). Wanneer u gevraagd wordt of het dan iemand was die u kende die dit zei, verklaart u dit niet meer te weten (CGVS, p.13). Dit alles is zeer vaag.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u vooraf op de hoogte was van de betrokkenheid van de imam bij de taliban, verklaart u dat u dit niet wist maar dat u ‘denkt dat uw vader dit wel wist (CGVS, p.14). Vervolgens geeft u een gedetailleerde verklaring over de manier waarop uw vader te weten kwam dat de imam betrokken was bij de taliban (CGVS, p.14). Dit is echter strijdig met uw vorige verklaringen. Ten eerste is het onmogelijk dat u niet op de hoogte was van de betrokkenheid van de imam bij de taliban, maar wel gedetailleerd vertelt over hoe uw vader hiervan wel op de hoogte was. Uw vader was immers overleden, waardoor hij u deze details reeds moest verteld hebben voor zijn dood en u bijgevolg op het moment van de arrestatie van de imam (die volgde enige tijd na de moord) zeker op de hoogte moest zijn de imam zijn betrokkenheid bij de dood van uw vader. Ten tweede is het ook tegenstrijdig met uw overige verklaringen, waarin u stelt dat u niets over uw vader zijn werk wist en dat hij hierover – voor zover u weet – met niemand zou hebben gesproken. Dat in deze context het enige dat u wél zou weten over het werk van uw vader net datgene is dat later uw vlucht uit het land zou veroorzaken, is dan ook weinig aannemelijk.

Verder geeft u aan geen hulp te hebben gezocht voor uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 20). U verklaart dat u dit niet deed omdat uw vader zichzelf niet kon beschermen en dat bijgevolg de overheid niet in staat zou zijn om u te beschermen (CGVS, p.20). Dat u echter een reis onderneemt naar Europa, tegen uw zin omdat u geen andere keuze zou hebben (CGVS, p.20, 22, 24), maar geen enkele poging onderneemt om uw problemen eerst in Afghanistan aan te pakken, is maar weinig aannemelijk. Dat uw vader meer dan tien jaar voor de overheid werkte en verschillende contacten had bij zowel politie en leger (CGVS, p.21), dat de autoriteiten door de beweerde optocht voor uw vader zijn begrafenis aantonen dat zij zeker willend waren om uw familie te helpen, maar dat u niet de minste moeite doet om hierop een beroep te doen, is maar weinig aannemelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara en envelop kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat. De dreigbrieven kunnen uw relaas slechts bevestigen indien zij gepaard gaan met overtuigende verklaringen, wat niet het geval bleek. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de voorgelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, 48/5, §3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“SCHENDING van de artikelen 48/4, 48/5, §3 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 5 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM); de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

DOORDAT verwerende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert met als doorslaggevend motief dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet;

EN DOORDAT de bronnen die de bestreden beslissing onderbouwen niet volstaan of voldoende actueel zijn;

EN DOORDAT er geen bespreking heeft plaatsgevonden van het binnenlands beschermingsalternatief zoals vereist door artikel 48/5 §3 Vreemdelingenwet.

TERWIJL overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden bepaald of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, op basis van actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan;

EN TERWIJL; elke lidstaat zorg moet dragen voor het recht op leven (artikel 2 EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM) dat aan elke persoon toekomt;

EN TERWIJL de materiële motiveringsplicht vereist dat minstens uit het dossier afdoende motieven moeten blijken die de administratieve akte schragen;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld;

EN TERWIJL artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan internationale bescherming indien er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade EN indien er sprake is van een binnenlands beschermingsalternatief.

EN TERWIJL verwerende partij, ondanks het feit dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker, het binnenlands beschermingsalternatief op geen enkele manier heeft besproken.

ZODAT de bestreden beslissing met miskennis van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen.

(i) Wettelijk kader

10.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De asielzoeker kan op basis van dit artikel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst, waar hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer dat: “§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst : Wet van 15/12/1980 Versie van 16/10/2017 124 a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan

verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker." In deze bepaling wordt duidelijk aangegeven wanneer een asielzoeker geen recht heeft op internationale bescherming.

11.

Het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) waarborgt het fundamentele recht van eenieder op leven (artikel 2 EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM).

12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat minstens uit het dossier afdoende motieven moeten blijken die de administratieve akte schragen.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie o.a. RvV 29 april 2015, nr. 144.430 en RvV 29 september 2017, nr. 192.865)

13.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenvinding. (Zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvV 29 september 2017, nr. 192.857).

(ii) Toepassing in casu

14.

De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er een zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds de actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. De weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekent in feite dat verzoeker zal worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AntiGouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is van het grootste belang dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus grondig gemotiveerd wordt en dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet correct wordt beoordeeld, op basis van actuele en betrouwbare informatie. Een verkeerde inschatting van de veiligheidssituatie betekent immers dat verwerende partij een schending zou begaan van de fundamentele rechten van leven (artikel 2 EVRM) en vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM), door verzoeker terug te sturen naar een regio waar deze rechten niet gewaarborgd kunnen worden.

Hierna zal blijken dat er voor Verzoeker bij terugkeer wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

15.

Verwerende partij heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheidsplicht door de bestreden beslissing niet te baseren op de voorhanden zijnde actuele feiten.

Voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, baseert verwerende partij zich slechts op twee rapporten uit april en december 2016.

Voor de beoordeling van de situatie in een land waar op het gehele grondgebied het willekeurig geweld snel escaleert en het aantal burgerslachtoffers en veiligheidsincidenten immer toeneemt, heeft verwerende partij dan ook uiterst onzorgvuldig gehandeld.

Op basis van beschikbare recente informatie moet worden vastgesteld dat een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de verplichte terugkeer naar Afghanistan die daarvan het gevolg zal zijn, een ernstige schending van de mensenrechten van verzoeker uitmaakt, meer bepaald het recht op leven (artikel 2 EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM).

Uit recent onderzoek van Amnesty International blijkt immers dat de Afghaanse overheid er niet in slaagt bescherming te bieden tegen het willekeurig geweld. De VN heeft vastgesteld dat sinds de start van de rapportering in 2009 nooit een hoger aantal burgerslachtoffers werd getroffen in Afghanistan dan in 2016 en het eerste kwartaal van 2017. Volgens Horia Mosadiq, Amnesty International's Afghanistan Researcher, zijn overheden roekeloos wanneer zij beweren dat Afghanistan veilig genoeg zou zijn om vluchtelingen terug naartoe te sturen. (AMNESTY INTERNATIONAL, "Afghanistan: Civilian casualties show how unsafe it is for refugees to be returned", 27 april 2017, stuk 3)

De Taliban is in Afghanistan bovendien machtiger dan het ooit geweest is sinds 2001. In 149 van de 407 Afghaanse districten heeft de taliban de volledige controle overgenomen; Verschillende deelstaten van Duitsland hebben daarom in februari 2017 aangekondigd de uitwijzingen van vluchtelingen naar Afghanistan tijdelijk stop te zetten. De veiligheid van de Afghaanse burgers kan immers niet gegarandeerd worden. (De Standaard, De oorlog die nooit echt beëindigd werd, 7 februari 2017, stuk 4)

De algemene onveiligheid in het land blijft toenemen in 2017. De Secretaris-Generaal van de Verenigde naties drukt ons met onze neus op de feiten:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirin Kot, Uruzgan Province. [...] The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban."(UN Secretary-General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 3 March 2017, stuk 5)

Vrije vertaling:

"De algehele veiligheidssituatie is gestaag verslechterd doorheen 2016 en begin 2017. De VN heeft 23.712 veiligheidsincidenten geteld, een stijging van bijna 5% in vergelijking met de situatie in 2015 en het hoogste aantal ooit, sinds de metingen door UNAMA. De gevechten vinden vooral plaats in de vijf zuidelijk en oostelijke provincies (Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar en Ghazni) - 50% van de gevechten vinden hier plaats - maar het conflict breidt geografisch gestaag uit door aanhoudende druk van de Taliban op noord en noord-oost Afghanistan, alsook op Farah in het westen. De Taliban blijft eveneens druk zetten op de provinciehoofdsteden van Farah, Kunduz en Lashkar Gah, Helmand en Tirin Kot Uruzgan. Het conflict in Afghanistan evolueert eveneens door de toename van het aantal

gevechten tussen de Taliban en de Afghaanse overheid met 22% in 2016. Deze gevechten veroorzaakte 63% van alle veiligheidsincidenten en werden, in het merendeel van de gevallen, gestart door de Taliban.

Op 12 oktober 2017 gaf het UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan) een overzicht van het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) voor het jaar 2017 (stuk 6):

Hoewel het aantal gewonden onder burgers gedaald is tot "slechts" 5.379, neemt het aantal dodelijke burgerslachtoffers toe. Van 1 januari 2017 tot 30 september 2017 werden nu reeds 2.640 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd. De kans op ernstige schade lijkt alvast reëel.

In de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2017 stelt verwerende partij dat men in Afghanistan een onderscheid dient te maken tussen de situatie in de steden en op het platteland. Deze tweedeling lijkt echter steeds verder te vervagen.

Op 21 oktober 2017 veroordeelde de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties nog een aanslag op een moskee in Kabul waar minstens 30 doden en 45 gewonden vielen te betreuren. (UNAMA, UN Secretary-General Guterres condemns mosque attacks in Afghanistan, 21 oktober 2017, <https://unama.unmissions.org/un-secretary-general-guterres-condemns-mosque-attacks-afghanistan> en Knack, Al ruim 70 doden geteld na twee aanslagen op moskeeën in Afghanistan, 20 oktober 2017) (stuk 7 en 8)

Ook in Jalalabad zelf is de situatie niet zo positief als ze in de bestreden beslissing wordt voorgesteld. Het EASO Country of Origin Information Report voor Afghanistan van augustus 2017 (stuk 9) stelt omtrent het armoededepeil in de vijf grootste steden van Afghanistan immers dat:

"A 2014 report by Samuel Hall however stated that 78.2 % of urban households in the five major cities fell below the poverty line and that this number is on the rise. Samuel Hall compares this figure of 78.2 % with figures from the National Risk and Vulnerability Assessment (NRVA), that had put urban poverty at 29.1 % and 28.9 % in 2007/2008 and 2011/2012 respectively. [...] Samuel Hall also stated the NRVA-study covered smaller cities, while their study focusses on the five major cities. Hervé Nicolle from Samuel Hall added: 'A glance at the poverty line of 1710 Afghani per person per month reveals a universally dismal panorama, with about one in five Kabuli households (22 % $\pm$ 4 %) above the cutoff, Herat, Kandahar and Mazar-e Sharif at around 15 % and Jalalabad at a disastrous 3 % ($\pm$ 1.5 %). The poverty rate is much higher in Jalalabad [...]."

Besides slow economic growth, the deteriorating security situation also resulted in increased poverty [...]"

Vrije vertaling:

"Een rapport van Samuel Hall in 2014 maakte duidelijk dat 78,2% van de stedelijke gezinnen in de vijf grootste steden onder de armoedegrens leven en dat dit nummer alleen maar zal toenemen. Samuel Hall vergelijkt dit cijfer met de cijfers van de NRVA die de stedelijke armoede op 29,1% en 28,9% hadden geplaatst respectievelijk in 2007/2008 en 2011/2012. Samuel Hall verklaart dat de studie van de NRVA enkel de kleinere steden behandelde, terwijl zijn studie focust op de vijf grootste steden. De resultaten van zijn studie tonen aan dat één op vijf gezinnen in Kaboel boven de armoedegrens leven (22% +/- 4%). In Herat, Kandahar en Mazar-e Sharif schommelt dit aantal rond 15% en in Jalalabad komen slechts 3% (+/- 1,5%) boven de armoedegrens uit. Het armoededepeil is bijgevolg veel hoger in Jalalabad.

Naast een langzame economische groei, veroorzaakte ook de steeds slechter wordende veiligheidssituatie een hogere armoede onder gezinnen [...]"

Verder wordt de opvangcapaciteit van de grote steden, zoals Jalalabad, in Afghanistan zwaar overschat. Dit leidt tot zware, mensonterende omstandigheden:

"Many of the newly internally displaced and returnee Afghans in Afghanistan remained vulnerable to secondary or repeated displacement owing to the growing severity and reach of the conflict and a rise in commodity prices, as well as a scarcity of services and jobs in areas of high returnee settlement, in particular in the Baghlan, Kabul, Kunduz Laghman and Nangarhar Provinces.

Although the large urban centres of Jalalabad and Kabul became a destination of choice, in particular among undocumented returnees, the absorption capacity in urban settings, in particular in terms of access to land, health care and education, was limited. [...] (UN Secretary-General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 3 March 2017 en EASO, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan, Augustus 2017) (stuk 5 en stuk 9)

Vrije vertaling:

"Veel van de intern gevluchte en teruggekeerde Afghanen in Afghanistan bleven kwetsbaar voor een tweede of herhaaldelijke verhuisbewegingen die te wijten zijn aan de groeiende ernst en het toegenomen bereik van het conflict; een stijging van de prijzen van gebruiksgoederen en een tekort aan diensten en jobs in gebieden waar er veel gevluchte/terugkerende Afghanen verblijven, meer bepaald in de provincies Baghlan, Kabul, Kunduz, Laghman en Nangarhar. De grote steden Jalalabad en Kabul

werden populaire terugkeerbestemmingen. Echter, de opvangcapaciteit in deze stedelijke omgeving inzake land, gezondheidszorg en onderwijs was beperkt.”

Gelet op de talrijke bronnen, houdt een terugkeer naar Afghanistan een erg reëel risico in om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij was op dit vlak niet afdoende en door bovenstaande elementen niet in overweging te nemen werd bijgevolg gehandeld in strijd met het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Alleen al daarom is de bestreden beslissing onwettig.

16.

Zoals eerder aangehaald bepaalt artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet dat:

“§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst : a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

In bovenstaande paragrafen werd op een afdoende manier aangetoond dat verzoeker een reëel risico heeft om ernstige schade op te lopen indien hij verplicht wordt om terug te keren naar Afghanistan.

Bijgevolg had verwerende partij moeten onderzoeken of verzoeker beschikt over een binnenlands beschermingsalternatief.

17.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt in de artikelen 2 en 3 dat:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Ook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bevat een gelijkaardige bepaling:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

De motivering moet bijgevolg pertinent en draagkrachtig zijn, alsook de verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing zijn gegrond. (RvV 29 september 2017, nr. 192.881.)

In casu kan er uit geen enkel element van de bestreden beslissing worden afgeleid hoe verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat er sprake is van een binnenlands beschermingsalternatief.

Er wordt in de bestreden beslissing bijgevolg niet gemotiveerd op welke manier aan één van de cumulatieve vereisten van art. 48/5, §3 van de vreemdelingenwet (met name het voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief) werd voldaan.

Verzoeker kan op deze manier niet inschatten of verwerende partij haar binnenlands beschermingsalternatief op basis van draagkrachtige en pertinente elementen heeft beoordeeld. Het doel van de formele motiveringswet werd met de bestreden beslissing bijgevolg niet bereikt.⁴

Ook om deze reden is de bestreden beslissing onwettig en dient zij te worden vernietigd.

Verzoeker wenst uw Raad dan ook te verzoeken bovenstaande uiteenzetting in overweging te nemen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Besluit: het enig middel is gegrond.”

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat het verzoekschrift enkel betrekking heeft op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *"Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd."* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *"volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *"Elgafaji"* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017
- Report “Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”, LandInfo, 13 oktober 2016.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 6 december 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van December 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018. (hierna EASO guidelines van juni 2018)
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat “Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.” Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij op drie- of vierjarige leeftijd verhuisd is naar Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar, en aldaar met haar familie tot aan haar vertrek in 2015 gewoond heeft, dient de situatie in Jalalabad onderzocht te worden.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 6 december 2018 blijkt dat EASO voor de provincie Nangarhar concludeert dat gelet op de indicatoren, er besloten kan worden dat willekeurig geweld in de provincie Nangarhar plaatsvindt aan een hoog niveau waardoor slechts een minimaal aantal elementen vereist zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar voormelde regio daadwerkelijk een risico loopt op een ernstige bedreiging voor zijn leven in de zin van artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn. Voormelde EASO-rapporten preciseren wel dat de intensiteit van het conflict verschilt tussen de verschillende districten van provincie Nangarhar (EASO update mei 2018, p. 113; EASO guidelines juni 2018, p. 87).

Bijgevolg moet er gekeken worden naar de situatie in Jalalabad zelf. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten ontvluchten. Het EASO-rapport update mei 2018 geeft ook aan dat de situatie in Jalalabad sinds augustus 2018 verslechterd is, omdat er verschillende misdrijven gepleegd worden onder meer ten aanzien van zakenlui, industriëlen en dokters. Voorts gaat er een machtsstrijd voort. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Op basis van de stukken die voorliggen blijkt bijgevolg niet dat er voor Jalalabad zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Jalalabad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Evenmin blijkt dit uit de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018. De informatie waarop de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beroept, is niet van dien aard om bovenstaande conclusie te weerleggen. Ten eerste omdat de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst ouder is dan de informatie die in het EASO-rapport

van mei 2018 opgenomen is. Ten tweede omdat uit de informatie die wordt bijgebracht evenmin blijkt dat er sprake is van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Jalalabad dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu liggen er geen dergelijke elementen voor. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat haar moeder heden niet meer in Jalalabad woont, maar op het platteland. De verzoekende partij brengt hiervan geen begin van bewijs bij. Daarenboven toont de verzoekende partij ook niet aan dat het loutere gegeven dat haar moeder niet meer in Jalalabad woonachtig zou zijn, een persoonlijke omstandigheid is die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Jalalabad dermate verhoogt zodat er moet worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid in Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, terwijl dit niet zo is voor andere burgers in Jalalabad.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt of betwist en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS